

Vertaling uit het Turks:

Ter overdracht aan de betreffende instantie

MEDEDELINGEN VAN MEHMET KORKMAZ

Gepensioneerd Politiefunctionaris

De mededeling aan mij door een eerlijke en eervolle publieksdienaar die niet in winstgevende relaties, gewin en organisaties betrokken is geraakt, is de volgende: Hoewel ik erg veel houd van mijn beroep bij de politie, en hoewel ik in mijn beroep salaris, bevorderingen en bonussen in verband met mijn taak heb ontvangen, heb ik doorlopend tot Allah gebeden om gezond en wel, zonder ongelukken of brokken, mijn pensioen te mogen halen. Ik ben geboren in 1957. Ik ben dus 50 jaar.

Nadat ik mijn lyceumopleiding had afgerond, ben ik op 21-jarige leeftijd, dus nadat ik mijn militaire dienstplicht had voltooid, aan mijn loopbaan bij de Politie Organisatie begonnen. Ik ben op 14-01-1990 in dienst getreden bij Directie van de Politie in Istanbul. Daarvoor had ik op diverse plaatsen gewerkt. Onze Directeur in die periode was Mehmet Ađar. Voordat ik bij de Directie van de Politie in dienst trad heb ik een tijd in Edirne-Istanbul en in Fatih-Sultanbeyli gewerkt en daarna heb ik voor de Directie in diverse functies op verschillende bureau's gewerkt. Het lukte mij echter niet om de prestaties te leveren zoals ik dat graag wilde en ik was tegelijkertijd bezig mijzelf bij te scholen. In de tijd dat ik in Istanbul werkte wilde ik erg graag hard en actief werken. Ik heb indertijd aan mijn leidinggevendenden laten weten dat ik graag op een afdeling als de Recherche, de georganiseerde smokkel of de narcoticadienst zou willen werken en dat ik bereid was om opleidingen te volgen om bij een van die afdelingen te kunnen werken, maar het is niet gelukt. In die tijd stonden deze afdelingen namelijk onder strenge controle en toezicht van onze toenmalige Directeur Mehmet Ađar. Tot de periode dat Necdet Menzir onze Directeur van de Politie in Istanbul werd, dus tussen 1992 en 1995. en nadat Orhan Talanlar en vervolgens Kemal Yazıcıođlu werden overgeplaatst, heb ik in 1999 om overplaatsing naar Bursa gevraagd. Maar om voor mij onbegrijpelijke redenen kon mijn overplaatsing niet worden gerealiseerd. In een stad als Istanbul is het niet voor iedere ambtenaar mogelijk om zijn gezin te onderhouden met eerlijk verdiend geld, maar ik probeerde mijzelf op de been te houden. Daarom dacht ik dat ik, als mijn overplaatsing zou zijn geëffectueerd, in Bursa samen met enkelen van mijn vrienden zou kunnen leven en dat ik daar met minder kosten rond zou kunnen komen. Ik besepte dat mijn overplaatsing niet door zou gaan en heb toen een aanvraag ingediend om met pensioen te kunnen gaan en ik ben gepensioneerd op 10-9-1999. Ik ben tussen 1995 en 1997 werkzaam geweest bij de afdeling Beveiliging van de Directie van de Politie in Istanbul. Het was naar verhouding best wel prettig, maar het was niet de drukke afdeling die ik gewild zou hebben. Overeenkomstig uw vraag waren Ferruh Tankuş, onze Directeur en ook onze overige bevelhebbers en directeuren kwalitatieve en capabele mensen. Zij waren zeer goed opgeleid. Ze lieten de mensen op bestuurlijk niveau van ons Ministerie, Directeur-Generaal en sommigen van onze collega's speciale opleidingen volgen in het buitenland Met de Directeur Ferruh Tankuş of met zijn dienst heb ik niet nauw samengewerkt. Maar het was een populaire naam. Hij had betrekkingen met politici, bureaucraten, zakenlieden, mensen met een strafblad, eigenlijk met iedereen. Met zijn werkzaamheden had ik trouwens niets te maken. De datum kan ik mij niet meer precies herinneren, maar de jaren 95-96-97 waren voor Turkije jaren waarin delicten als drugshandel, vrouwenhandel, fictieve exportsmokkel, gekwalificeerde oplichting hoogtij vierden. De Polie van Istanbul en het hele apparaat was ijverig bezig prestaties te leveren. De naam Hüseyin Baybaşın kende ik trouwens toch al. En daarmee ook de namen van Ahmet Tombul, Örfi Çetinkaya, Sabri Uđurlu, Hikmet Sevcan, Sadi Başkan en Yaşar Yamak. Zowat iedere politiemans kent ze en in die tijd was hij nog meer een beroemdheid. Binnen het apparaat waren het vooral degenen op bestuurlijk niveau die hem beter kenden. In die tijd werd ook veel gesproken over namen als Hüseyin Baybaşın, Behçet Cantürk en Ömer Lütfi Topal.

Ik had natuurlijk ook wel gehoord dat deze contra guerrilla nu eenmaal het besluit had genomen om deze naam dood te maken, maar Hüseyin Baybaşın heeft zijn leven gered door naar het buitenland te vluchten, daar werd in die tijd over gesproken.

Laten we terzake komen en tot hetgeen u wilde weten. Het voorval dat ik niet heb kunnen vergeten en waar ik ook van walg is... dat in verband met de arrestatie van Hüseyin Baybaşın door druk van Ferruh Tankuş en zijn team, de bestuurlijke top van een aantal politieke organisaties, zeer regelmatig bijeenkomsten werden georganiseerd met delegaties uit het buitenland die zeer regelmatig overkwamen, met politiechefs en deskundigen. Op een dag vernamen we uit de kranten dat Hüseyin Baybaşın in Nederland was opgepakt. Maar voordat ik dit vertel, reeds voordat hij werd opgepakt kwamen er al regelmatig personen naar de politie die, al voordat hij was opgepakt, informatie met betrekking tot de Baybaşın's meenamen. Voor zover ik mij herinner was een familielid van de toenmalige Directeur-Generaal van Politie genaamd Yunus, destijds regelmatig bezig met het verzamelen van informatie en Ağar was trouwens degene die Baybaşın zijn paspoort heeft gegeven. Het apparaat te Gayrettepe hechtte daar op een bepaald punt bijzonder belang aan. Ook deed de naam Yalçın Akçadağ de ronde.

Maar het is ook goed om het volgende te vertellen. Het was een paar maanden voordat Hüseyin Baybaşın werd opgepakt, het kan 5 of 8 maanden daarvoor zijn geweest. Het feit dat er buitenlandse functionarissen naar Turkije en in het bijzonder naar Istanbul kwamen, die uiteindelijk met de politie zouden gaan samenwerken bracht met zich mee dat die teams moesten worden beveiligd en bijgestaan, dat was de taak van de afdeling beveiliging. Een deel van de teams die voorafgaand aan de operatie met betrekking tot Baybaşın voor de werkzaamheden naar Istanbul kwamen werd in het politiehôtel en een ander deel werd in private hotels ondergebracht... De mijnheer die voorafgaand aan de operatie Baybaşın uit Nederland kwam, was de persoon die ik ken als degene waarover ik later heb vernomen dat hij Demmink heet. Er waren nog twee personen bij hem die van de Nederlandse politie waren, een van hen was iemand van de inlichtingendienst. Maar in die tijd was het niet alleen de Nederlandse politie die naar Istanbul kwam. Er kwamen ook officiële functionarissen uit Italië, Engeland, België en zelfs uit Duitsland. Zij spraken altijd een vreemde taal, mijn collega die met mij samenwerkte kende een beetje Engels en daardoor wisten wij waarover zij spraken. Samen met drie collega's hielden wij ons bezig met de beveiliging van de heer Demmink en van degenen die in zijn gezelschap waren. Waar zij ook heen gingen en met wie zij ook contact zouden opnemen, wij zorgden voor een veilige omgeving. Af en toe maakten wij bij de politie ook gebruik van burgervoertuigen met valse kentekenplaten. Demmink en de Nederlandse politiemensen legden doorlopend contacten met politiemensen, leden van de rechterlijke macht en met een paar gepensioneerde rechters...

Ik had de genoemde persoon echter maar drie keer tijdens zijn bezoeken aan Istanbul begeleid. Een keer op zijn echte naam, dat was Demmink, maar bij zijn tweede en derde bezoek maakten wij om veiligheidsredenen gebruik van valse namen, wij deden ons werk... de tweede komst van deze persoon was in 95, het zou ook begin 96 kunnen zijn geweest. Na een aantal besprekingen te hebben gevoerd in Gayrettepe was er in hotel Akgün in Topkapi voor deze persoon een kamer gereserveerd onder een andere naam. Ze hebben toen in de lobby van dat hotel op de eerste dag van zijn verblijf een bespreking gehad met een aantal functionarissen van het Nederlandse Consulaat. Ze hadden daar besprekingen met hoge politiechefs waarvan ik op dit moment de namen niet wil noemen. De inhoud van een belangrijk deel van die besprekingen had betrekking op Hüseyin Baybaşın, maar het was ook sowieso niet onze taak om daar naar te luisteren.

Op vrijdag na afloop van dit soort werkzaamheden en bijeenkomsten verbleef deze persoon als ik mij niet vergis in een mooie kamer op de bovenste etage, met uitzicht op Fındıkzade. We hadden de kamer voor zijn verblijf al op veiligheid geïnspecteerd, hij was schoon natuurlijk. Er waren drie kamers aan hen toegewezen. De kamer naast die waar Demmink verbleef was leeg, en in de andere kamer verbleef de politiechef die uit Nederland was gekomen, ook hij verbleef op een valse identiteit.

De kamer tussen hen beiden werd dus leeg gehouden.

Ik heb met de heer Demmink geen enkel woord gewisseld. Ik ken trouwens niet eens een vreemde taal. Hij heeft mijn collega naar zijn kamer ontboden en had tegen hem gezegd dat hij klaar was met zijn werkzaamheden en dat hij een paar dagen door Turkije wilde reizen en plezier wilde maken, dat hij overdag oudheden en toeristische plaatsen wilde bezoeken en dat hij 's avonds uit wilde gaan, dat hij dus het nachtleven in wilde. Natuurlijk heeft mijn collega gezegd dat mogelijk was. Van alles wat Demmink zei en al zijn verzoeken brachten wij rapport uit aan onze Directeuren maar er werd geen schriftelijke rapportage van ons gevraagd, er werd gezegd dat zelfs telefonische informatie voldoende was.

Mijn collega, van wie ik de naam niet wil noemen en die nog steeds bij het apparaat werkzaam is, zei tegen mij: 'Morgen is het zaterdag en deze man wil wat doen in het weekend. Zullen we hem in het weekend het Topkapı Paleis laten zien anders zou ik niet weten wat hij kan doen, maar hij heeft gezegd dat hij de nacht niet leeg wil doorbrengen.'... Bij het spreken over de nacht vroeg ik mij af: 'zou deze man van ons soms een vrouw willen hebben?' Ik heb tegen mijn collega gezegd: 'kom en laten wij hier van af zien en laten we dat aan onze Directeur laten weten' en dat hebben we ook gedaan.

Maar het antwoord dat wij van hem kregen was dat we alles moeten doen wat die man van ons vroeg. Ze hadden gezegd dat hij een belangrijk persoon was.

Ik heb door de telefoon gesproken met mijn collega's die ik kende van de ordehandhaving, prostitutie en diefstal, en ik heb gezegd: 'Zeg, we moeten contact zien te krijgen met pooiers die vrouwen verkopen. We beveiligen een belangrijk persoon en die wil vanavond van ons een vrouw hebben en zo. Willen jullie ons helpen.' En ze zeiden: 'Bringen jullie die geachte persoon van jullie maar naar de bars in Taksim, het krioelt daar van de hoeren die beschikbaar zijn, dat is geen probleem.'

Demmink die zijn ontbijt op zijn kamer nuttigde, riep ons naar zijn kamer en hij zei dat hij zeer tevreden over ons was. Dit gesprek vond plaats op zaterdagochtend zo rond een uur of 10.00 a 11.00....

Wij hadden hem gezegd dat wij hem als hij zou willen zaterdagnacht naar een bar in Taksim zouden kunnen brengen en dat hij daar plezier zou kunnen maken. Echter op zaterdag en zondag was de functionaris die uit Nederland gekomen was, weg uit het hotel. Als ik mij niet vergis hebben ze tegen ons toen gezegd dat hij naar België was gegaan. De man wilde niet naar Taksim gaan. Hij zei dat hij de nacht in het hotel zou doorbrengen en hij noemde een aantal plaatsen als Izmir, Kuşadası Gümbet, Bodrum, waar hij maandag naar toe zou gaan. Hij zei dat hij na maandag een privéreis zou gaan maken en dat hij ons dan verder niet meer nodig zou hebben.

Mijn collega heeft toen gezegd dat als hij niet naar Taksim wilde gaan, in dit soort toeristische hotels aan hem geen faciliteiten als vrouwen kunnen worden verstrekt, dat hij dan geen plezier zou kunnen maken en dat hij alleen maar kan deelnemen aan feesten in het restaurant van het hotel, als die toevallig plaatsvinden. Ook dat wilde de man niet. Deze persoon die nu even twijfelde of hij wel zou zeggen wat hij wilde, zei dat hij de liefde wilde bedrijven met iemand van het mannelijke geslacht. Ik bloosde en schaamde mij. Een vrouw vinden is nog tot daar aan toe, maar deze man wilde een vent en wij wisten niet meer wat wij moesten doen. Dit verzoek van hem hebben wij trouwens niet aan onze bevelhebbers kunnen melden, ze zeiden toch al dat we alles moesten doen wat hij van ons verlangde. Stel je toch eens voor, als een man vreemd wil gaan is het gebruikelijk dat hij dat doet met een vrouw, maar dat een persoon van die leeftijd zei dat hij een vent wilde. was werkelijk schokkend. Wij snapten er ook niets van dat hij een man wilde. De werkelijke bedoeling van deze persoon, zijn leeftijd, was om geslachtsgemeenschap te hebben met een jongetje. Dus homoseksuele penetratie van een ander van het mannelijk geslacht.. ...

We konden niet tegen hem zeggen dat hij dan maar een van de kinderen, van de jongeren die op straat voorbij liepen, moest uitkiezen. Maar hem is op een gepaste wijze gevraagd wat voor man hij dan wilde hebben. We hebben dan ook geïnformeerd of er niet ergens iemand te vinden was die aan penetraties met andere mannen zou willen doen. Dat was het geval.

Ik dacht aan de stadsmuren van Topkapi. Ik ben daar in mijn eentje naar toe gegaan, de auto was een burgerauto met een vals kenteken. Op de muren van de citadel heb ik een van de als drugsverslaafden met een strafblad vol diefstallen, ver van de maatschappij staande, als 'straatkinderen', kinderen van onder brug, bekend staande kinderen gevonden, die ik nog kende van toen ik nog op andere plaatsen in functie was. Ik denk dat hij toen zo'n 14 of 15 jaar oud was. Hij had op die leeftijd wel het een en ander op zijn kerfstok, maar hij had nog niet in de gevangenis gezeten. Ik heb hem bij mij geroepen en ik hem gezegd dat er een klusje voor hem was. Ik heb hem gezegd dat hij binnen een paar dagen zelfs geld zou kunnen krijgen. Deze persoon had in het verleden ook al eens homoseksuele penetraties met anderen gehad. Ik heb hem over het geval verteld, hij ging akkoord. Het is in ieder geval beter dan op de muren van de citadel te slapen, zei hij. Maar ik heb hem wel gezegd dat hij geen geld van deze persoon mocht vragen en dat hij niet mocht stelen en hij ging daarmee akkoord. Die persoon kent u trouwens ook. Voordat ik hem naar het hotel bracht is hij in het hotel gewassen, geschoren etc. we hebben hem kleding aan gegeven die de obers gebruiken en op de zaterdagavond heeft hij hem in zijn kamer ontboden en hebben ze in de kamer samen gegeten... Ik denk dat het rond 02.03 was dat de jongen uit de kamer kwam en de kamer ernaast is binnengegaan. Wij hebben aan hem gevraagd wat er was gebeurd, aanvankelijk wilde hij het niet vertellen, maar op ons aandringen heeft hij gezegd dat zij samen waren geweest en seks hadden bedreven. Hij had dollars of Marken in zijn zak, ik weet het niet zeker maar zondagochtend zei de jongen tegen ons dat hij wat kleding zou gaan kopen en dan terug zou komen en hij zei: "hij wil mij maandag mee naar Izmir nemen en ik wil meegaan." Wij waren bang om net als de jongen in de problemen te komen en mijn collega is hem gevolgd en een paar uur later kwam hij terug met nieuwe kleren. Zondag zijn ze ook weer bij elkaar geweest en na een paar uur samen te zijn geweest ging hij naar zijn eigen kamer. Op maandag is de persoon met een voertuig waarvan wij wisten dat het toebehoorde aan het Nederlandse Consulaat samen met de jongen, die hij meenam, naar Izmir, Kuşadası, Bodrum en omgeving gegaan. Deze jongen schijnt gedurende een week samen te zijn geweest met Demmink en zijn financiële problemen te hebben opgelost. Nadat door Demmink de route die hij wilde afleggen was bepaald, zijn de provincies en belangrijke districten die hij zou passeren in kennis gesteld en is het kenteken van het voertuig doorgegeven. Dit is alles wat ik met betrekking tot deze zaak kan zeggen.'

Naam Mustafa Y. geboren op XX-XX-1982 en op dit moment gehuwd en vader van een kind, verdient de kost met werken bij een bedrijf in de buurt van Bolu.

Mustafa Y., die na zijn geboorte op 3-jarige leeftijd naar Istanbul is verhuisd en samen met zijn familie in zijn levensonderhoud heeft voorzien, heeft zijn leven na de scheiding van zijn vader en moeder, verder doorgebracht bij de ouderen van zijn familie. Nadat hij met veel moeite de lagere school had doorlopen heeft hij geen opleiding meer gevolgd..... Hoewel hij, zogenaamd om het vak te leren gedurende een paar jaar op het industrieterrein bij een 'auto elektricien' heeft gewerkt, heeft hij niets kunnen bereiken op het gebied van dat beroep. Vervolgens is hij door zijn familie onder druk gezet met de woorden 'of je brengt geld naar huis of je hoeft zelf ook niet meer te komen', waardoor hij genoodzaakt werd de meest gevaarlijke en angstige periode van zijn jeugd onder de bruggen van Istanbul, de stadsmuren van Topkapi of in de omgeving van Sulukule door te brengen zodat hij sinds zijn tiende levensjaar als 'straatkind of op straat werkend kind' werd bestempeld. Reeds op die leeftijd is hij begonnen met zaken als oplichting, beroving, messenstekerij, homoseksuele penetraties.... We hebben Mustafa Y. die het leven op straat zag als zijn lot, slechts kunnen opsporen met de hulp en steun van politiemensen die 12 jaar, 15 jaar geleden in functie waren in de tijd dat ik daar heb gewerkt en met pensioen ben gegaan...

In deze reportage die we stukje bij beetje hebben gemaakt of het nu in Istanbul is, in Izmit of in Bolu, om met M.Y. te spreken, informatie te krijgen over een aantal zaken uit het verleden, tot in de kleinste details uitzoeken, en op de agenda plaatsen, bleek niet zo eenvoudig te zijn als het leek....

Toch wil ik de dingen die hij heeft verteld met u, onze waarde lezers, graag delen.

Mustafa Y. begint zijn verhaal met de woorden 'Als Allah een mens niet wil laten lachen, laat hij hem niet lachen...'

'Ik wilde studeren, in de eerste plaats voor mezelf, daarna voor mijn familie en om voor mijn land een nuttig lid zijn... Maar in mijn kindertijd heeft mijn familie mij al de eerste klap gegeven... Op jonge leeftijd de scheiding van mijn vader en moeder, het feit dat ik vervolgens voor een tijd bij familie onder dak ben gebracht, dat ik vanaf mijn 8ste jaar op straat rondhang, zijn er de aanleiding voor geweest dat ik de hoop had opgegeven... Ik voorzag in mijn dagelijkse levensbehoeften met allerlei klusjes zoals zakdoeken verkopen, schoenen poetsen, auto's wassen op parkeerplaatsen en alles wat je maar te binnen schiet.. Net als nu, was Istanbul 12 jaar geleden, 15 jaar geleden, geen veilige stad... Omdat ik geen huis had waar ik naar toe kon en geen plaats had waar ik kon slapen, was het zwaar om te leven op de stadsmuren van Topkapı en in hetzelfde enkele kamertje waar ook een paar van mijn broeders in de wijk Sulukule onderdak hadden gevonden. Maandenlang waste ik mij niet, ik had geen mogelijkheid om de broek en de kleding die ik droeg te verschoneren, ik ging er mee naar bed en ik stond er mee op... Van het wegen met een weegschaal en het verkopen van zakdoeken kon ik niet in mijn levensonderhoud voorzien. De broeders bij wie ik in huis was stuurden mij in een bepaalde richting met uitspraken als 'ga maar stelen, dan kun je goed geld verdienen'... En als ik bang was beurden ze me op door te zeggen: 'Jij bent nog jong. Als je gepakt wordt kan niemand jou in de gevangenis gooien.' ... En wat ze gezegd hebben is ook uitgekomen... Ik heb gestolen om in leven te blijven, om de been te blijven. Omdat ik nog zo jong was, was er ook niemand die mij behoorlijk werk gaf. De werkgevers wilden wel toenadering tot mij. In de omgeving van Topkapı had ik een bijnaam. De straatkinderen en sommige ambachtslieden kenden mij met die bijnaam, maar ik wil die niet noemen. In die periode, toen ik zo'n 12-13 jaar oud was, heb ik werk gevonden in een Atarisalon, een soort van speelsalon. Die zaak scheen regelmatig te worden beroofd en ze wilden dat ik daar als bewaker zou komen werken. En omdat ik geen plaats had om te slapen, heb ik het direct aangenomen. Ik wilde van de straat verlost worden. De veiligheidsdienaren wilden mij alle voorkomende zaken met onbekende dader in de schoenen schuiven, ze wilden de zaken met onbekende dader afsluiten. Behalve een paar incidenten ben ik nooit met de politie in aanraking geweest. Maar de broeders kenden mij wel. Ze hebben mij een paar keer naar een soort van opvanghuis gestuurd, maar daar had je weer andere ellende. Nadat ik de baan als nachtwaker had aangenomen heeft mijn lijf, na misschien wel 5-6 maanden kennismaking met water en met schone kleren.... Een deel van de Atarisalon was voor de baas bestemd. Naast zijn kantoor was een plaats met een toilet en waar je kon douchen. 's Nachts nadat iedereen weg was, nam ik een bad.. Mijn baas had mijn eerste kleren gekocht, uit liefdadigheid om mij te helpen, maar de later stal ik mijn kleren van een waslijn, waar ze na te zijn gewassen waren opgehangen om te drogen ofwel ik betaalde er geld voor om ze te kopen. Het werk als bewaker in de Atarisalon vond ik leuk. Die plaats was in de omgeving van Aksaray. Af en toe bezocht ik mijn broeders die in Sulukule en op de stadsmuren van Topkapı woonden en mijn vriendschap met hen is gebleven... Ik kan mij de dag niet meer precies herinneren, maar ik geloof dat het op een woensdag was, het zou ook een donderdag kunnen zijn geweest dat ik bij de stadsmuren was samen met een paar van mijn vriendjes onder de straatkinderen. Overdag hing ik bij hen rond, ik kon niet van hen loskomen. Toen hingen wij als straatkinderen namelijk nog als klitten aan elkaar, we waren goede vrienden. Doordat ik nog zo jong was en bang was op straat had ik hen nodig, ook al waren ze slecht.

Een van de broeders die in dat huis woonden, was in de gevangenis terecht gekomen en had aan mij om geld gevraagd en ik heb toen alles wat ik had aan hem gegeven. Op die dag heeft een van de andere broeders die in dat huis woonden tegen mij gezegd: 'Mustafa, er is werk. Een paar veiligheidsdienaren hebben bij ons lopen zeuren, zij schijnen een probleem te hebben, als wij hen helpen zullen zij ons ook helpen, ze zouden ons doorlaten bij bepaalde zaken en een oogje dichtknijpen. Wij willen dat jij deze klus klaart'. Als ik het niet zou doen zou ik op een zeker punt ook mijn werk kunnen verliezen en niet meer rustig over straat kunnen lopen, zei hij er nog bij. Hij zei dat hij de details van het werk dat ik zou moeten doen ook niet kende en dat iemand mij zou komen ophalen... Zo rond de middag

gebeurde het inderdaad zoals hij had gezegd. Twee broeders die ik niet kende en die ik niet eerder had gezien (waarvan ik later vernam dat zij veiligheidsfunctionarissen waren) hebben mij opgehaald. Iets voorbij het busstation bij Topkapı waren in een wat naar achteren gelegen gedeelte enkele plaatsen zoals theehuizen en eethuizen. Er waren ook winkels die oude huisraad en goedkope kleding verkochten. Ze hebben mij daar eerst naar een café gebracht. We hebben thee gedronken, ze hebben eten besteld, ze hebben kleding en zo gekocht, ik vond dat wel leuk maar ik verwachtte wel dat er iets achteraan zou komen. Zij hebben met mij gesproken over mijn broeder in het huis op de muur waar ik heb gewoond, en ze zeiden dat ik een relatie met hem had. Ik heb dat aanvankelijk ontkend, maar ik dacht dat die broeder misschien iets tegen hen zou hebben gezegd en ik heb toen ja gezegd, ik heb een paar dingen meegemaakt, heb ik gezegd. Ze zeiden toen: 'wij staan achter jou, wij zullen voor je opkomen. We zullen bemiddelen zodat jij beter werk zult kunnen krijgen. Maar we gaan jou naar een plek brengen, we zullen je met iemand laten kennismaken, die gaat zich met jou bezighouden. (uit schaamte wil ik niet verder ingaan op hetgeen mij toen is verteld) Ik had ook geen kans om te weigeren. Ik was namelijk tot hen veroordeeld. Ik weet heel goed wat mij had kunnen overkomen als ik nee zou hebben gezegd. Ze zouden mij iedere dag ophalen en mij misschien wel delicten die ik niet heb gepleegd, in mijn schoenen schuiven, dat was mij namelijk al heel vaak overkomen. In het café in Topkapı zijn we niet zo lang gebleven, mijn kleding is gekocht, ze hebben mij mijn oude kloffie bij het vuilnis laten gooien en er werd een stuk van mijn haren afgeknipt. Ik heb mij gewassen en toen ik in de spiegel keek, herkende ik mij zelf niet terug.

Voor het eerst vond ik mezelf leuk, hield ik van mezelf. Ze hebben mij met de auto waarmee ze mij hadden opgehaald in de buurt van een hotel afgezet en zij zelf zijn ook uitgestapt. Een van de broeders (een veiligheidsfunctionaris) is met mij buiten het hotel gebleven terwijl de andere broeder het hotel binnenging. Nadat we een uur hadden gewacht, zijn we het hotel binnengegaan. Ik weet wel dat dat hotel nog steeds fungeert als een zeer beroemd hotel. Vervolgens hebben we een tijd in de lobby van het hotel gewacht. Ik was nergens bang voor maar ik wist dat er het een en ander zou gaan gebeuren en ik was nieuwsgierig naar wat er zou gaan gebeuren. Terwijl wij in de lobby waren, kwam er iemand naar ons toe die een vreemde taal sprak, hij sprak met een van de broeders en ik luisterde alleen maar. Daarna zeiden ze tegen mij dat ik misschien wel een paar nachten in dit hotel zou kunnen blijven en dat ik gratis zoveel mocht eten en drinken als ik wilde. In mijn 12-jarige leven ben ik voor het eerst in zo een luxe hotel verbleven, heb ik gerechten gegeten die ik in mijn hele leven nog niet had gegeten en ik was begonnen tegen mezelf te zeggen 'ik geloof dat mijn lot aan het veranderen is, er staan goede dingen te gebeuren'. Het kan op een vrijdag zijn geweest toen ik mij in de kamer heb geïnstalleerd. Ik heb een tijdje naar de televisie gekeken en later heb ik kennis gemaakt met de persoon met wie zij mij wilden laten kennismaken en hebben ze mij naar zijn kamer gebracht. Ik weet het niet meer zo precies, maar de kamers waren naast elkaar of met een paar kamers er tussen, maar het was wel op dezelfde etage. Ik werd geconfronteerd met iemand die even oud was als mijn vader. Iemand met een flink en grof postuur, ik verstond niet wat zij bespraken, maar er stonden drankjes en vruchten op de tafel. Hij vroeg enkele dingen en ik maakte gebaren met mijn handen om duidelijk te maken dat ik hem niet had verstaan. Hij lachte hard. Hij keek alsmaar naar mij, hij keek niet naar de televisie en hij hield zijn ogen niet van mij af. Terwijl hij naar mij keek streelde hij ook zijn lichaam. Het was een goed geklede persoon, hij probeerde met zijn lichaamshouding en zijn gedrag iets aan mij duidelijk te maken. Het was mij alleen niet duidelijk of hij het bij mij zou doen of dat ik het bij hem moest doen. Een vriend van mij heeft ook wel eens iets gehad met een man van die leeftijd, zij waren geliefden, maar mijn vriend deed het bij die man. Ik moest daar toen aan denken. Enige tijd later kwam de Engels sprekende broeder de kamer weer binnen. Later begreep dat hij een beveiliging was. Hij heeft iets met hem besproken en later zei hij tegen mij 'deze persoon is erg rijk en wij beveiligen hem als hij naar Turkije komt, we dienen hem. Hij vindt jou leuk, hij heeft gezegd dat hij gedurende de tijd dat hij in Turkije is, en ook bij elk volgend bezoek van hem samen met jou en mij wil zijn en dat hij daar zelfs geld voor zal geven. Op dat moment had ik zijn bedoeling al wel begrepen. Nadat die functionaris was vertrokken zijn er een aantal dingen gebeurd. We zijn namelijk samen in het

bed gegaan en hij kuste en streekte mij onophoudelijk. Ik walgde van de man maar ik had geen keus... Nadat deze gemeenschap enige tijd had geduurd, heeft hij mij verleid. Ik heb die nacht twee keer een dergelijke gemeenschap gehad met deze persoon. Na verloop van een hele tijd ben ik naar mijn kamer gegaan en hij had mij ook behoorlijk veel geld gegeven, hij had Marken gegeven.'

De volgende dag ben ik zo rond de middag uit het hotel weggegaan, maar mij werd gevraagd om niet te ver weg te gaan. Met het idee dat hij het geld weer van mij terug zou kunnen nemen, ben ik naar de Atarisalon waar ik werk gegaan en heb het daar goed weggestopt op de plaats waar ik daar woonde. Daarna ben ik teruggegaan naar het hotel, de volgende dag is er niets gebeurd, later is mij gezegd dat wij met een andere automobiel naar de buurt van Izmir zouden gaan en dat ik mee zou moeten en ik ben met hen meegegaan. Onderweg heeft hij niet veel gesproken, hij zei alleen maar sommige dingen tegen degenen die hem beveiligden, af en toe keek hij mij aan en knipoogde naar me. We waren naar Bodrum gegaan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik buiten Istanbul kwam. Ik werd er vaak op gewezen dat ik over de naam en de identiteit van deze persoon met niemand mocht praten. Ik dacht bij mezelf, waarom zou ik daarover praten, zou ik aan Allah om mijn verdoemenis verzoeken. We waren naar een plaats dichtbij het centrum van Bodrum geweest. Tegen mij was gezegd dat ik een paar dagen in dat hotel zou blijven en dat mijn relatie met die persoon zou voortduren. Voordat we naar het hotel zijn gegaan hebben we gegeten in een plaats die leek op een zomerhuis, we waren daar met vier mensen. Drie waren buitenlanders en een was Turk. Ze hadden mijn identiteitskaart afgenomen, ze dachten zeker dat ik er anders misschien vandoor zou gaan, maar ik had sowieso geen mogelijkheid om ergens naar toe te gaan. Maar als mij wat dan ook zou zijn overkomen, als er ook slechte dingen zouden zijn gebeurd, ik had daar een post van de Gendarmerie in het oog gekregen, maar er is niets ongeregelds gebeurd. Vervolgens hebben ze mij naar het hotel gebracht waar wij zouden verblijven, je moest daar met een trap naar toe. Bij de ingang van het hotel ontstond een discussie tussen, ik geloof dat het medewerkers van het hotel waren, en de personen die bij mij waren. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar de medewerkers van het hotel kon ik verstaan omdat zij Turks spraken. Ik vernam dat de persoon van wie ik inmiddels te weten was gekomen dat hij J.D. heette en in Nederland een belangrijk persoon was, bij de binnenkomst van de functionarissen die bij hem waren, aan het hotel een valse identiteit had opgegeven en dat hij met een identiteitsbewijs op naam van iemand anders in dat hotel willen verblijven. In verband met die persoon is de Gendarmerie ingelicht, maar ze hadden mijn situatie door of iemand heeft dat verteld en het hotelpersoneel zei 'maak dat je wegkomt, jij bent een fl... 'Ga jij hier samen met die mannen zijn? Ga weg of we roepen de gendarmerie'. Ik was bang, maar er was niets dat ik kon doe, Omdat zij onderling ruzie kregen wilde ik daar wel weglopen, maar ik had geen geld en ik durfde dat ook eigenlijk niet. Terwijl de persoon met wie ik samen was en degenen die bij hem waren ruzie maakten was de gendarmerie gekomen en de daar aanwezige Turkse veiligheidsfunctionaris zei 'vooruit, kom mijn zoon, voordat we hier helemaal voor schut gaan' en hij heeft mij bij de hand gepakt en we zijn daar weg gegaan. Samen met die veiligheidsfunctionaris zijn we eerst naar Bodrum en vervolgens met de bus naar Istanbul teruggekeerd. ..

Op weg naar Bodrum had J.D. mij nog een bedrag aan Marken gegeven. De broeder die bij mij was, zei 'Laat dit de laatste keer zijn. Doe zoiets voortaan zeker niet meer. Deze mensen gebruiken ons voor hun eigen onzedige wensen. Ik zal voor jou een goede baan zoeken en daar kun je dan in het vervolg gaan werken.'

Dankzij deze broeder veiligheidsfunctionaris ben ik gaan werken in een slagerij in Aksaray. Hij heeft voor mij ook een fatsoenlijke plek gevonden waar ik kon wonen. Ik woonde bij twee broeders die studeerden aan de universiteit. Moge Allah hem dankbaar zijn, hij heeft zich over mij ontfemd en hij heeft mij gesteund. Maar ik ben met dit leven van mij ook daarna nog een poos doorgedaan. Ik kon namelijk niet direct loskomen van mijn leven op straat, maar ik pleegde tenminste geen diefstallen en berovingen meer en ik was niet meer verslaafd aan drugs. Mijn vrienden waren straatkinderen en ik was een van hen. Nu ben ik getrouwd, ik heb een kind. Ik heb geen sociale zekerheid of zo, maar ik leef mijn leven. Ik

heb een streep gezet onder mijn verleden en ik wil zelfs niet meer aan deze voorvallen denken. Met de persoon van wie u mij een foto hebt laten zien heb ik wel zo'n avontuur beleefd... Er zijn wel enkele werkzaamheden waarmee ik in Istanbul of in Edirne veel geld zou kunnen verdienen, maar door de dingen die ik in het verleden heb gedaan zijn de mensen hier huiverig voor mij en houden mij op afstand. Als die mensen in de toekomst tegen mijn kind zouden zeggen kijk eens, zo is jouw vader, en ze zouden zeggen hij heeft dat en dat allemaal gedaan, dan zou ik mijn leven dienen te beëindigen. Ik heb een vriend in Gaziantep en die heeft mij om die reden uitgenodigd om daarheen te komen. Er is daar werk waar ik samen met mijn vrouw zal kunnen werken en veel geld zal kunnen verdienen. Daarom denk ik er over om na de jaarwisseling daarheen te verhuizen. In het verleden zal ik onder de omstandigheden van toen gewild of ongewild een aantal fouten en vergissingen hebben gemaakt. Maar ik heb van het verleden geleerd. Al lange tijd leef ik een eervol en fatsoenlijk leven, 'Dit is alles wat ik te vertellen heb', zei hij.

MEN MOET BESLIST TOT INKEER KOMEN VAN ZIJN FOUTEN

Een belangrijk deel van de mensen die 12 jaar geleden in Turkije voor de overheid en voor belangrijke instellingen werkten of in het bestuurlijke functies hadden, beleid maakten in die jaren, of zich inspanden in de politiek, de bureaucratie en de maffia, in de hoop op die manier in korte tijd rijk te worden, zijn inmiddels uit hun functie gezet of overgeplaatst en elders tewerkgesteld.

In verband met de voorwaarden van de EU aan Turkije om zich aan te passen, zijn ten aanzien van de wettelijke bevoegdheden van de politie en in het rechtssysteem de rechten en vrijheden van het individu op de eerste plaats komen te staan. Ik heb geprobeerd uit te leggen wat zich in het verleden allemaal heeft afgespeeld tussen Nederland en Turkije, doordat de naam van J. Demmink erg vaak werd genoemd in verband met betrokkenheid bij delicten en het feit dat hij een bestanddeel van onderhandelingen was, en wat publieke functionarissen die van dichtbij kennis hebben van de gedragingen van Demmink in Turkije, over hem vertellen....

Als Uw geachte rechtbank daar prijs op zou stellen, zouden op 'ONPARTIJDIGHEID' gebaseerde informatie en bewijsstukken voor bovenstaande zaken, beschikbaar kunnen zijn en zou een hernieuwde behandeling kunnen plaatsvinden.

Heden zou op basis van gezonde contacten met het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie in kwesties die door de Nederlandse politie en rechtbanken belangrijk worden bevonden, met betrekking tot de in Turkije uit zijn ambt gezette Ferruh Tankuş een onderzoek kunnen worden opgestart.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn hierboven vermelde werkzaamheden een licht zullen werpen op de waardevolle juridische werkzaamheden. Mocht Uw Gerechtshof het nodig vinden zal ik, zoals ik ook bereid ben om ten overstaan van een rechter of officier van justitie allerlei vragen te beantwoorden, ook bereid zijn om als getuige op te treden.

Ter uwer informatie 3 december 2007

BURHAN KAZMALI
Journalist

Woonadres: Kayacık Mahallesi Köşk Bahçe Sokak
Köşk Apt Kat 5 Karamürsel KOCAELİ

Kantoor: Sabah-ATV Yalova Bürosu
Cumhuriyet Caddesi, Barış Sokak
Serdaroğlu İşhanı kat 5 YALOVA
Tel 0226-8137300

Deze vertaling is door mij gemaakt conform de aangehechte Turkse tekst.
P.A.L. Bosscha Erdbrink – Kuijpers, beëdigd vertaalster Turks. Oss, 4 januari 2008